

EEN JACK RYAN-THRILLER

**& MARK
GREANEY**

TOM CLANCY

DUBBELE DREIGING

Over het boek

President Jack Ryan is nog maar net teruggekeerd in het Witte Huis als hij geconfronteerd wordt met een internationale crisis. Een mislukte staatsgreep in de Volksrepubliek China dwingt de Chinese president Wei Zhen Lin om in te stemmen met de expansiepolitiek van generaal Su Ke Qiang. De Zuid-Chinese Zee wordt geclaimd en Chinese troepen worden in opperste paraatheid gebracht voor een invasie van Taiwan.

Ryan en zijn kabinet zijn vastbesloten om China af te stoppen, maar China heeft een nieuwe generatie raketten ontwikkeld die de Amerikaanse marineschepen die Taiwan moeten beschermen, bedreigen. Tegelijkertijd hebben computerexperts een allesvernietigende cyberaanval ingezet op de Amerikaanse infrastructuur, een nieuw soort oorlogvoering die vele malen gevaarlijker is dan welke eerdere aanval op de Verenigde Staten dan ook.

In een ultieme poging de crisis te bestrijden, doet president Ryan een beroep op de Campus. Maar er is één probleem voor deze ultrageheime dienst die volledig onder de radar van de Amerikaanse politiek opereert: iemand weet van hun bestaan af en dreigt hun identiteit te onthullen

De pers over *Op leven en dood*

‘Al lezend krijg je de indruk dat Clancy zijn uiterst actuele informatie rechtstreeks krijgt van de FBI, de CIA of het Pentagon. [...] Cijfer: 9.’
– *Panorama*

‘Razendspannende technothriller.’
– *Aktueel Man*

Over de auteur

Tom Clancy is de zeer succesvolle auteur van bestsellers als *De jacht op de Red October*, *Kardinaal van het Kremlin* en *Op leven en dood*. Hij wordt algemeen gezien als de bedenker van de technothriller. Naast zijn thrillers met Jack Ryan in de hoofdrol, schreef hij ook nog de reeksen *Op-Center*, *Power Plays* en *Net Force*, en enkele non-fictieboeken over de Amerikaanse strijdkrachten. Zijn meest recente boek is *In het vizier*, waarvan meer dan 15.000 exemplaren zijn verkocht.

Tom Clancy

De jacht op de Red October

Operatie Rode Storm

Ongelijke strijd

Kardinaal van het Kremlin

De Colombia Connectie

Golf van ontzetting

Uitstel van executie

De meedogenlozen

Ereschuld

Uur van de waarheid

SSN

De beer en de draak

Het rode gevaar

De tanden van de tijger

Op leven en dood

De ogen van de vijand

In het vizier

Woestijnstorm

Slag om Kuweit

Special Forces

Tom Clancy's Power Plays-serie

Tom Clancy's Op-Center-serie

Tom Clancy's Netforce Explorers-serie

Tom Clancy's Net Force-serie

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl
voor informatie over al onze boeken en dvd's.

Oorspronkelijke titel

Threat Vector

Copyright © 2012 by Rubicon, Inc.

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with G.P. Putnam's Sons, a member of Penguin Group (USA) Inc. through Ulf Töregård Agency AB.

Vertaling

Joost van der Meer en William Oostendorp

Omslagbeeld

© Stephen Mulcahey / Arcangel Images (man)

© Eric Van Den Brulle / Photonica (auto)

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2013 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN 978 94 005 0230 7

NUR 332

Met dank aan Luitenant-Kolonel (LK) Rob van Putten.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

DUBBELE DREIGING

TOM CLANCY

met MARK GREANEY

A.W. Bruna Fictie

Hoofdpersonages

Amerikaanse regering

John Patrick 'Jack' Ryan: president van de Verenigde Staten

Arnold van Damm: stafchef van de president

Robert Burgess: minister van Defensie

Scott Adler: minister van Buitenlandse Zaken

Mary Patricia Foley: directeur nationale inlichtingendiensten (DNI)

Colleen Hurst: nationaal veiligheidsadviseur

Jay Canfield: directeur van de Central Intelligence Agency (CIA)

Kenneth Li: Amerikaanse ambassadeur in China

Adam Yao: geheim agent, National Clandestine Service, Centrale Inlichtingendienst (CIA)

Melanie Kraft: inlichtingenanalist, Centrale Inlichtingendienst (CIA) (tijdelijk uitgeleend aan de DNI)

Darren Lipton: senior special agent, Federal Bureau of Investigation, National Security Branch, divisie Contra-inlichtingen

Amerikaanse leger

Admiraal Mark Jorgensen: marine, commandant Pacific Fleet

Generaal Henry Bloom: luchtmacht, commandant Cyber Command

Kapitein Brandon 'Trash' White: korps Mariniers, F/A-18C Hornet-piloot

Majoor Scott 'Cheese' Stilton: korps Mariniers, F/A-18C Hornet-piloot

Chief Petty Officer (CPO) Michael Meyer: marine, leider SEAL Team Six

De Campus

Gerry Hendley: directeur van Hendley Associates/hoofd van De Campus

Sam Granger: hoofd operaties

John Clark: officier operaties

Domingo 'Ding' Chavez: officier operaties

Dominic Caruso: officier operaties

Sam Driscoll: officier operaties
Jack Ryan jr.: officier/analist operaties
Rick Bell: hoofd analyse
Tony Wills: analist
Gavin Biery: hoofd IT-afdeling

De Chinezen

Wei Zhen Lin: president van de Volksrepubliek China/secretaris-
generaal van de Communistische Partij
Su Ke Qiang: voorzitter van de Centrale Militaire Commissie van
China
Wu Fan Jun: inlichtingenofficier, ministerie van Staatsveiligheid,
Shanghai
Dr. Tong Kwok Kwan alias 'Center': hoofd computernetwerkoperaties
van Ghost Ship
Zha Shu Hai alias 'FastByte22': door Interpol gezochte cybercrimineel
Crane: leider van 'Vancouver-cel'
Han: fabriekseigenaar en hightechvervalser

Andere personages

Valentin Olegovich Kovalenko: ex-svr (Russische buitenlandse
veiligheidsdienst) plaatsvervangend *resident* met standplaats
Londen
Todd Wicks: rayonverkoopmanager van Advantage Technology
Solutions
Charlie 'DarkGod' Levy: amateurhacker
Dr. Cathy Ryan: echtgenote van president Jack Ryan
Sandy Clark: echtgenote van John Clark
Dr. Patsy Clark: echtgenote van Domingo Chavez/dochter van John
Clark
Emad Kartal: ex-geheim agent Libische veiligheidsdienst, communi-
catiespecialist

▪ CHINA EN DE ZUID-CHINESE ZEE ▪

Proloog

Het waren zware dagen voor de ex-agenten van de JSO, de Jamahiriya Security Organisation, de gevreesde Libische inlichtingendienst die werd geleid door Moammar Gaddafi. De JSO-agenten die de revolutie in hun thuisland hadden overleefd, waren uiteengedreven en hielden zich verscholen, vrezend voor de dag waarop hun wrede, gewelddadige verleden hen op een al net zo wrede en gewelddadige wijze zou inhalen.

Nadat de door het Westen gesteunde rebellen een jaar geleden Tripoli in handen hadden gekregen, waren enkele JSO-agenten in de stad achtergebleven, hopend dat ze zichzelf door hun identiteit te veranderen konden vrijwaren van de wraak van de bevolking. Zo'n aanpak had zelden succes, aangezien sommigen hun geheim kenden en hen maar al te graag verrieden aan revolutionaire koppensnellers, om oude rekeningen te vereffenen of om nieuwe gunsten in de wacht te slepen. Ongeacht waar Gaddafi's spionnen zich in Libië verborgen hielden werden ze zonder uitzondering ontdekt, gemarteld en gedood. Kortom, ze kregen de behandeling die ze verdienden, ook al koesterde het Westen de naïeve hoop op een eerlijke rechtsgang voor misdaden uit het verleden zodra de rebellen aan de macht zouden komen.

Maar nee, Gaddafi's dood maakte geen plaats voor genade, niet meer dan daarvoor het geval was geweest.

Maak kennis met de nieuwe baas: van hetzelfde laken een pak.

De slimmere JSO-spionnen ontvluchtten Libië voordat ze werden gepakt en sommigen vonden een weg naar andere Afrikaanse landen. Tunesië was dichtbij maar het stond vijandig tegenover de voormalige spionnen van de Mad Dog van het Midden-Oosten, een toepasselijke bijnaam voor Gaddafi, ooit bedacht door Ronald Reagan. Tsjaad was desolaat en voor de Libiërs al net zo ongestuurd. Een paar wisten Algerije te bereiken, en nog een paar anderen Nigeria, waar ze een zekere mate van veiligheid genoten, maar als gasten van deze straatarme regimes was hun toekomst zeer beperkt.

Eén groep van voormalig JSO-agenten verging het echter een stuk beter dan hun opgejaagde collega's, omdat zij een duidelijk voordeel genoten. Deze kleine cel van spionnen had jarenlang het Gaddafi-regime

gediend, maar ondertussen ook hun eigenbelang niet uit het oog verloren. In de avonduren waren ze te huur, zowel in Libië als daarbuiten, met klusjes voor georganiseerde bendes, Al Qaida, de Revolutionaire Raad van de Omajjaden, ja zelfs voor de inlichtingendiensten van enkele andere landen van het Midden-Oosten.

Bij dit werk had de groep zelfs al voor de val van hun regering de nodige verliezen geleden. Verscheidene spionnen waren een jaar voor Gaddafi's dood door Amerikaanse agenten uitgeschakeld, en tijdens de revolutie stierven er in de haven van Tobruk nog meer bij een NAVO-luchtaanval. Twee anderen werden onderschept toen ze op de luchthaven van Misrata aan boord stapten. Ze werden met elektrische schokken bewerkt, waarna hun naakte lichamen vol brandwonden op de markt aan vleeshaken werden opgehangen. Maar de zeven nog resterende leden van de cel wisten het land toch te ontvluchten. Ook al hadden alle nevenklussen hen niet rijk gemaakt, als het voor de ratten tijd was om het zinkende schip genaamd de Grote Libisch-Arabische Socialistische Volksjamahiriya te verlaten, wisten ze dankzij hun internationale connecties veilig uit de buurt te blijven van de rebellen in hun thuisland.

De zeven slaagden erin het Turkse Istanbul te bereiken, waar ze werden ondersteund door kopstukken van de lokale onderwereld die bij hen nog in het krijt stonden. Kort daarna verruilden twee leden hun clandestiene werk voor een eerlijke boterham in de bovenwereld. Een van hen werd beveiligder van een juwelierszaak en zijn collega vond werk in een plaatselijke plasticfabriek.

De overige vijf bleven actief in het spionagespel en verpachtten zichzelf als een eenheid van uiterst ervaren topspionnen. Daarnaast probeerden ze zich te richten op zowel hun persoonlijke als operationele veiligheid, wetend dat ze alleen door strikte handhaving van hun PERSEC én OPSEC – persoonlijke en operationele veiligheid – beschermd zouden zijn tegen mogelijke represailles van agenten van het nieuwe Libische bewind, iets verderop aan de Middellandse Zee.

Hun veiligheidsoriëntatie hield hen een paar maanden uit de wind, maar al snel stak de zelfgenoegzaamheid de kop weer op. Een van de leden werd overmoedig en hield zich niet aan de afspraken. Hij nam contact op met een oude vriend in Tripoli, daarmee zijn PERSEC doorbrekend. Deze vriend, een man die zich inmiddels achter de nieuwe regering had geschaard in de hoop dat zijn hoofd niet van zijn romp zou worden gescheiden, speelde het nieuws door aan Libië's kersverse, onervaren inlichtingendienst.

Hoewel de nieuwe lichte spionnen in Tripoli opgetogen was over

het bericht dat een groepje oude vijanden in Istanbul was ontdekt, waren ze niet bij machte om ermee aan de slag te gaan. Het infiltreren van buitenlandse steden met een *kill-/capture*-opdracht was niet besteed aan een beginnende spionagedienst die nog bezig was de eigen burelen te verkennen.

Maar ook een andere eenheid had de informatie onderschept, en die had wel degelijk de middelen én het motief om in actie te komen.

Al snel werd de cel van voormalige JSO-agenten in Istanbul een doelwit. Niet van de Libische revolutionairen, die maar al te graag de laatste restanten van het Gaddafi-regime wilden uitroeien; niet van een westerse inlichtingendienst die met de leden van een voormalig, vijandig spionnenclubje een rekening te vereffenen had.

Nee, deze vijf Libiërs werden het doelwit van een geheim moordcommando uit de Verenigde Staten van Amerika.

Meer dan een jaar daarvoor was Brian Caruso, de broer van een van deze Amerikanen en een vriend van de anderen, door een van de JSO-agenten neergeschoten. De schutter was kort daarna zelf overleden, maar zijn cel overleefde de revolutie en floreerde inmiddels in Turkije.

Maar Brians broer en zijn vrienden zouden het niet vergeten.

Noch vergeven.

1

De vijf Amerikanen hadden zich al urenlang in het sjofele hotel schuilgehouden, wachtend totdat de avond zou vallen.

Een warme hoosbui sloeg tegen de ramen, wat voor het meeste geluid in de karig verlichte kamer zorgde, want er werd weinig gesproken. De kamer fungeerde als hoofdkwartier van het team, hoewel vier van de vijf dat weekend in andere hotels in de stad verbleven. Nu de voorbereidingen klaar waren, hadden die vier zich uitgecheckt en zich hier, samen met hun spullen, bij het vijfde lid van hun groep gevoegd.

Hoewel ze allemaal muisstil waren hadden ze de week daarvoor bepaald niet stilgezeten. Ze hadden doelwitten geschaduwde, plannen gesmeed, dekmantels gerealiseerd, zich de primaire, secundaire en tertiaire ontsnappingsroutes eigengemaakt en de logistiek van de ophanden zijnde missie gecoördineerd.

Maar de voorbereidingen waren nu achter de rug en er was niks anders te doen dan zitten wachten totdat het donker werd.

Vanuit het zuiden dreunde het onweer hen tegemoet. Een bliksem-schicht ergens boven de Zee van Marmara zette de vijf bewegingloze gestalten in de kamer even in een gloed, waarna de duisternis hen weer opslokte.

Het hotel lag in het district Sultanahmet van de hoofdstad en was als safehouse gekozen vanwege de afgeschermdde parkeerplaats en de korte afstand tot de plek waar later die avond de missie zou plaatsvinden. Het hotel was daarentegen niet gekozen vanwege de plastic beddenspreien en de groezelige gangen, het nukkige hotelpersoneel, of de smerige cannabislucht die vanuit het jeugdhostel op de begane grond omhoogdreef.

Maar de Amerikanen klaagden niet over hun accommodatie; ze dachten enkel aan de taak die voor hen lag.

Om zeven uur 's avonds wierp de commandant van het team een blik op de stopwatch om zijn pols. Die was bevestigd om het verband dat zijn hele hand en een gedeelte van zijn onderarm bedekte. Hij zei, terwijl hij opstond van zijn houten stoel: 'We gaan een voor een op weg. Met intervallen van vijf minuten.'

De anderen – twee van hen op een bed bezaaid met rattenkeutels, een ander leunend tegen de muur bij de deur en de vierde staand bij het raam – knikten.

De leider ging verder. ‘Ik baal als een stekker dat we ons zo moeten opsplitsen. Zo gaan we gewoonlijk niet te werk. Maar eerlijk gezegd... dwingt de situatie ons hiertoe. Als we die klootzakken niet min of meer simultaan aanpakken, ligt het nieuws op straat en zullen de kakkerlakken razendsnel een heenkomen zoeken.’

De anderen hoorden het aan zonder erop te reageren. Ze hadden het de afgelopen week al talloze malen besproken. Ze kenden de obstakels, de risico’s en de bedenkingen van hun commandant.

De naam van hun leider was John Clark en hij deed dit soort werk al voordat de jongste van zijn team geboren was, dus zijn woorden hadden gezag.

‘Ik heb het al eerder gezegd, jongens, maar gun het me nog één keer. We gaan deze keer niet voor de schoonheidsprijs.’ Hij zweeg even. ‘Naar binnen en weer naar buiten. Snel en zakelijk. Geen getreuzel. Geen genade.’

Allemaal knikten ze weer.

Clark rondde zijn praatje af en hees toen een blauwe regenjas over zijn krijtstreepzak. Hij liep naar het raam en schudde Domingo ‘Ding’ Chavez’ uitgestoken linkerhand. Ding was gekleed in een leren jas tot de knie en had een dikke bivakmuts op. Een sporttas lag bij zijn voeten.

Ding zag zweetdruppeltjes op het voorhoofd van zijn mentor. Hij wist dat Clark pijn moest hebben, maar die had de hele week niet geklaagd. ‘Kun je het aan, John?’ vroeg hij.

Clark knikte. ‘Ik zorg dat het voor elkaar komt.’

Daarna reikte de leider Sam Driscoll de hand, die opstond van het bed. Sam was gekleed in een spijkerjack en jeans, maar droeg ook knie- en elleboogbeschermers. Een zwarte motorhelm lag op zijn kant op het bed, naast datgene waarop hij had gezeten.

‘Mr. C,’ zei Sam.

‘Klaar voor de vliegenmepper?’ vroeg John hem.

‘Ben er helemaal klaar voor.’

‘Alles draait om de invalshoek. Zorg dat de invalshoek klopt, hou je eraan en laat het momentum de rest doen.’

Sam knikte, en op dat moment zette een volgende bliksemflits de hotelkamer in een gloed.

John liep naar Jack Ryan junior. Jack was van top tot teen in het zwart gehuld: katoenen broek, pullover, wollen balaclava tot boven zijn ogen teruggerold zodat het net als bij Chavez gewoon een bivakmuts leek.

Bovendien droeg hij schoenen met zachte zolen die eruitzagen als zwarte slippers. Clark schudde de zevenentwintigjarige Ryan de hand. ‘Succes Junior.’

‘Ik red me wel.’

‘Daar ben ik van overtuigd.’

Ten slotte liep John om het bed en hier schudde hij de linkerhand van Dominic Caruso. Dom droeg een rood-gouden voetbaltrui, met om zijn hals een gouden sjaal met daarop in rood GALATASARAY. Zijn uitdossing viel op tussen de ingetogen kleuren om hem heen, maar zijn blik was een stuk somberder dan zijn kleding.

‘Brian was mijn broer, John. Ik zit niet te wachten op...’

Clark onderbrak hem. ‘Hebben we dat al niet besproken?’

‘Ja, maar...’

‘Vriend, wat onze vijf doelwitten hier in Turkije ook te zoeken hebben, deze operatie behelst veel meer dan enkel wraak op je broer. Dat gezegd hebbende... zijn we vandaag allemaal Brians broer. We zitten allemaal in hetzelfde schuitje.’

‘Klopt. Maar...’

‘Ik wil dat je je op je taak concentreert. En niets anders. We weten allemaal wat ons te doen staat. Dit JSO-tuig heeft nog meer misdaden tegen hun eigen volk en de VS begaan. En aan hun huidige bewegingen valt af te leiden dat ze weinig goeds in de zin hebben. Niemand anders zal hen tegenhouden. Het is aan ons om met hen af te rekenen.’

Dom knikte afwezig.

‘Die klootzakken kunnen hun borst nat maken,’ voegde Clark eraan toe.

‘Ik weet het.’

‘Dus, ben je gereed?’

De bebaarde kin van de jonge man wees nu omhoog. Hij keek Clark recht in de ogen. ‘Absoluut,’ klonk het resoluut.

En na deze woorden pakte John Clark zijn koffertje op met zijn niet-verbonden hand en verliet zonder nog een woord te zeggen de hotelkamer.

De vier achterblijvende Amerikanen zetten hun horloges gelijk en zaten of stonden daarna stilletjes te luisteren naar de regen die de ramen geselde.

2

De man die door de Amerikanen als Target One was aangemerkt, had plaatsgenomen aan zijn vaste bistrotafeltje op het terras van hotel May aan de Mimar Hayrettin. Meestal, wanneer het 's avonds aangenaam weer was, kwam hij even langs voor wat raki met gekoeld bronwater. Op deze avond zat het weer bepaald niet mee, maar de langwerpige zonwering die door het personeel van hotel May boven de terrastafeltjes was neergelaten hield hem droog.

Links en rechts van hem zaten slechts een paar gasten die wat rookten en dronken alvorens de hotelkamers weer op te zoeken of het nachtleven in het oude centrum te gaan verkennen.

Target One leefde inmiddels voor zijn avondlijke glas raki. Het melkwitte drankje met zijn anijsachtige smaak, gemaakt van druivenpulp, was alcoholisch en was in zijn thuisland Libië verboden, net als in andere landen waar het hanafisme, de meer tolerante versie van de islam, niet de officiële voorkeur geniet. Maar de voormalige JSO-spion had zich omwille van zijn dienstbaarheid in het buitenland zo nu en dan aan een alcoholische versnapering moeten bezondigen. Nu ze jacht op hem maakten, kon hij niet langer zonder het licht benevelende effect dat hem hielp te ontspannen en de slaap te vatten, ook al verbiedt de liberale hanafieer roesopwekkende dranken.

Er reden maar een paar auto's over de bekeide straat, zo'n drie meter van zijn tafeltje. Nauwelijks een drukke verkeersader te noemen, zelfs niet op weekendavonden met een heldere hemel. Op het trottoir was het iets drukker en Target One genoot van de aantrekkelijke vrouwen van Istanbul, die onder hun paraplu zijn tafeltje passeerden. Het toevallige uitzicht op de benen van een sexy vrouw, in combinatie met de warme gloed van de raki maakte de regenachtige avond er voor de man op het terras dan ook alleen maar plezieriger op.

Om negen uur navigeerde Sam Driscoll zijn zilveren Fiat Linea kalm en beheerst tussen de avonddrukte die vanuit de omliggende wijken het oude centrum van Istanbul binnenstroomde.

Het licht van de stad glinsterde tegen de natte voorruit. Het werd

minder druk naarmate hij het oude centrum naderde. Toen de Amerikaan voor een rood licht stopte, wierp hij een snelle blik op de gps die met klittenband tegen het dashboard was bevestigd. Nadat hij de afstand tot zijn doelwit opnieuw had vastgesteld, reikte hij naar de stoel naast hem en hij legde zijn hand op de motorhelm. Toen het licht op groen sprong, draaide hij zijn hoofd even lui van links naar rechts om zijn hals- en nekspieren te ontspannen, zette de helm op en sloeg het vizier dicht.

Hij huiverde om wat komen ging, hij kon er niets aan doen. Ook al ging zijn hart tekeer en resoneerden zo'n beetje alle neuronen in zijn hersens met zijn opdracht mee, toch lukte het hem om even afstand te nemen, het hoofd te schudden en een woord tot zichzelf te richten.

Als soldaat en geheim agent had hij al heel wat nare zaken op zijn geweten, maar dit was nieuw voor hem.

'Een vliegenmepper, godbetert...'

De Libiër nam het eerste slokje van zijn tweede glaasje raki van die avond, toen een zilveren Fiat met flinke snelheid de straat in reed, zo'n tachtig meter ten noorden van hem. Target One keek in de tegenovergestelde richting: een mooi Turks meisje met een rode paraplu in de linkerhand en een mini-schnauzer aangelijnd in haar rechter, liep voorbij over de stoep, en de man op het stoeltje genoot van het prachtige uitzicht op haar lange, gebruikte benen.

Maar een schreeuw links van hem zorgde ervoor dat hij zijn aandacht verplaatste naar het kruispunt voor hem, en daar zag hij de zilveren Fiat als een waas bij het groene licht vandaan racen. Hij keek hoe de vierdeurs de rustige straat in spoot.

Hij verwachtte dat de auto voorbij zou flitsen.

Hij bracht het glas naar zijn lippen; hij maakte zich geen zorgen.

Niet totdat de auto scherp naar links zwenkte met een piep van zijn natte banden, en de Libiër opeens de aanstormende grille van de auto voor zich zag.

Met het glaasje nog in zijn hand schoot Target One snel overeind, maar zijn voeten stonden als aan de grond genageld. Hij kon geen kant op.

De jonge vrouw met de mini-schnauzer gilte.

De zilveren Fiat reed op de man aan het bistrotafeltje in, vol op de borst, bezemde hem naar achteren en pinde hem met een harde klap tegen de bakstenen muur van Hotel May, half onder en half voor de auto. De ribbenkast van de Libiër verbrijzelde en versplinterde, terwijl stukjes bot zijn vitale organen perforerden als hagel uit een riotgun.

Getuigen in het café en op de straat eromheen vertelden later dat de

man met de zwarte motorhelm op achter het stuur rustig de tijd nam om zijn auto in de achteruit te zetten, zelfs even in de binnenspiegel te kijken, alvorens achterwaarts de kruising op te rijden en in noordelijke richting te verdwijnen. Zijn handelingen leken niet te verschillen van die van een gewone man die op een zondags uitje een parkeerplekje op de markt had gevonden, zich plotseling had gerealiseerd dat hij zijn portefeuille thuis had laten liggen, en weer achteruit was gereden om die op te halen.

Een kilometer ten zuidoosten van het incident parkeerde Driscoll de vierdeurs-Fiat op een particuliere oprit. De motorkap van de kleine auto was verbogen en de voorgrille en -bumper waren gescheurd en gedeukt, maar Sam parkeerde de auto met de neus naar voren zodat de schade vanaf de straat niet opviel. Hij stapte uit de wagen en liep naar een scooter die vlakbij aan een ketting stond. Alvorens de ketting met een sleuteltje los te maken en in de regenachtige avond weg te rijden, verstuurde hij een kort bericht via de radio van zijn mobiele telefoon waarvan het signaal versleuteld was.

‘Target One is neer. Sam is buiten schot.’

Het Çırağanpaleis is een opulent paleis dat in de jaren zestig van de negentiende eeuw werd gebouwd voor Abdülaziz I, een sultan die regeerde tijdens de lange neergang van het Ottomaanse Rijk. Nadat zijn geldverkwisting het land diep in de schulden had gebracht werd hij afgezet en ‘aangemoedigd’ zichzelf van het leven te beroven met, jawel, een schaar.

Nergens anders werd de extravagantie die tot Abdülaziz’ ondergang leidde beter tentoongespreid dan in het Çırağan. Het was inmiddels een vijfsterrenhotel, met keurig onderhouden gazons en kristalheldere zwembaden, aangelegd tussen de façade van het paleis en de westelijke oever van de Bosporus, de doorgang die Europa van Azië scheidt.

Het Tuđrarerestaurant op de begane grond van het Çırağanpaleis beschikt over prachtige hoge plafonds en grote ramen die een weids uitzicht bieden op het omliggende terrein en de zeestraat daarachter, en zelfs tijdens de aanhoudende regenbuien op deze dinsdagavond konden de dinerende gasten vanaf hun tafels genieten van de felle lichtjes van de langsvarende jachten.

Naast de vele rijke toeristen die van hun exquisite maaltijden genoten, zaten er ook tamelijk veel zakenlieden en vrouwen van over de hele wereld, alleen dan wel in groepjes die in aantal varieerden, te dineren in het restaurant.

John Clark paste hier perfect tussen en dineerde in zijn eentje aan een tafeltje dat was opgesierd met kristallen glazen, delicaat porselein en verguld bestek. Hij had een kleine tafel gekregen vlak bij de entree, ver weg van de grote ramen met uitzicht over het water. Zijn ober was een aantrekkelijke man van middelbare leeftijd in een zwarte smoking, en hij serveerde Clark een copieuze maaltijd, en terwijl de Amerikaan niet kon ontkennen dat het hem smaakte, was zijn aandacht gericht op een tafeltje aan de andere kant van de eetzaal.

Enkele ogenblikken nadat hij zijn tanden had gezet in het eerste zachte hapje zeeduivel, ging de gastheer drie Arabieren in dure pakken voor naar hun tafeltje bij het raam, en een ober nam hun bestelling voor de cocktails op.

Twee van de mannen verbleven in het hotel; Clark wist dit dankzij het surveillancewerk van zijn team en de inspanningen van de analisten die voor zijn organisatie werkten. Het waren bankiers uit Oman en ze waren voor hem niet interessant. Maar de derde man, een vijftigjarige Libiër met grijs haar en een getrimd baardje, was dat wél.

Hij was Target Two.

Terwijl Clark met zijn vork in zijn linkerhand at, een manier die de rechtshandige Amerikaan zichzelf na zijn verwonding had moeten aanleren, gebruikte hij een vleeskleurig microfoontje in zijn rechteroor om zich te concentreren op de stemmen van de mannen. Het viel niet mee ze te onderscheiden van de anderen die in het restaurant spraken, maar na een paar minuten kon hij de woorden van Target Two eruit pikken.

Clark vestigde zijn aandacht weer op zijn zeeduivel en wachtte.

Een paar minuten later nam de ober de bestelling op voor het hoofdgerecht aan de tafel van de Arabieren bij het raam. Clark hoorde zijn doelwit gegrild kalfsvlees bestellen, en de andere twee mannen bestelden andere gerechten.

Dit was uitstekend. Als de Omani's hetzelfde hadden besteld als hun Libische tafelgenoot, dan had Clark op plan B moeten overschakelen. Plan B zou zich buiten op straat moeten voltrekken, en op straat zou John met veel meer nietsvermoedende getuigen te maken krijgen dan hier in het Tuðra.

Maar iedere man had een ander hoofdgerecht besteld en Clark kneep zich stilletjes in de handen. Hij trok zijn oorplugje uit zijn oor en stopte het weer in zijn zak.

John dronk port als dessert, terwijl de tafel van zijn doelwit een koud soepje en witte wijn geserveerd kreeg. De Amerikaan vermeed het op zijn horloge te kijken; hij diende een nauwkeurig tijdschema aan te

houden, maar hij wist wel beter dan een bezorgde of zenuwachtige indruk te wekken. In plaats daarvan genoot hij van zijn port en hij telde in gedachten de minuten af.

Kort voordat de soepkommen van de tafel met de Arabieren werden weggehaald, vroeg Clark zijn ober hem de herentoiletten te wijzen, waarna hij langs de keuken werd geleid. Even later glipte hij een toilet-hokje in, ging zitten en begon snel het verband om zijn onderarm te verwijderen.

Het verband was geen list; zijn hand was inderdaad verwond en deed behoorlijk pijn. Een paar maanden eerder was deze verbrijzeld met een hamer en hij had drie operaties moeten ondergaan om de kootjes en gewrichtjes weer in orde te krijgen in de tussenliggende maanden, maar hij had niet één nacht goed geslapen sinds de dag van zijn verwonding.

Maar hoewel het verband echt was, diende het nog een ander doel. Eronder, tussen de twee spalkjes die zijn wijs- en middelvinger fixeerden, had hij een kleine injectiespuit verborgen. Het was zo gepositioneerd dat hij de smalle punt met zijn duim door het verband naar buiten kon duwen, het dopje dat de naald bedekte kon verwijderen en in zijn doelwit kon planten.

Maar dat was plan B, de minder wenselijke actie, en John had besloten voor plan A te gaan.

Hij verwijderde de injectiespuit, stopte hem in zijn zak en langzaam en behoedzaam wikkelde hij het verband weer om zijn hand.

De injectiespuit bevatte tweehonderd milligram succinylcholine, een spierverslapper. De dosis in het plastic apparaatje kon zowel in een doelwit worden geïnjecteerd als worden ingenomen. Beide methoden zouden dodelijk zijn, maar een injectie was – niet verrassend – veruit de efficiëntste methode om het gif in het lichaam te krijgen.

John verliet de herentoiletten met de injectiespuit verborgen in zijn linkerhand.

Clarks timing was verre van perfect. Toen hij uit de toiletten kwam en de ingang van de keuken passeerde had hij gehoopt de ober van zijn doelwit met de hoofdgerechten te zien vertrekken, maar de gang was verlaten. John deed alsof hij de schilderijen aan de muren bekeek, en vervolgens het sierlijk vergulde reliëf in de gang. Eindelijk verscheen de ober met een dienblad vol afgedekte borden op zijn schouder. John ging tussen de man en het eetgedeelte staan en eiste dat hij het dienblad op een trolley plaatste en de chef-kok voor hem ging halen. De ober, die zijn frustratie achter een beleefde glimlach verborg, deed wat hem werd gevraagd.

Terwijl de man achter de klapdeur verdween, bekeek Clark snel de afgedekte borden, vond het kalfsvlees en prikte de injectienaald in het midden van het dunne lapje vlees. Een paar heldere bubbels verschenen in de saus, maar het grootste deel van het gif zat nu in het kalfsvlees zelf.

Toen de chef-kok even later verscheen had Clark het bord alweer afgedekt en de injectiespuit opgeborgen. Hij bedankte de man omstandig voor het uitstekende eten, waarna de ober de borden snel naar het tafeltje bracht zodat de gasten het eten niet zouden weigeren omdat het koud was.

Een paar minuten later betaalde John de rekening en stond op om zijn tafeltje te verlaten. Zijn ober bracht hem zijn regenjas, en terwijl hij deze aantrok wierp hij even een blik op Target Two. De Libiër nam net de laatste hap van het gegrilde kalfsvlees; hij voerde een indringend gesprek met zijn Omaanse tafelenoten.

Terwijl John Clark zich naar de lobby van het hotel begaf, trok Target Two zijn das wat lossen.

Twintig minuten later keek de vijfenzestigjarige Amerikaan, staand in het Büyükkşehir Belediyesi-park, pal tegenover het hotel en het restaurant, vanonder zijn paraplu toe terwijl een ambulance in volle vaart naar de ingang reed.

Het gif was dodelijk; er was geen tegengif dat welke ambulance dan ook in zijn medicijnkist aan boord zou hebben.

Of Target Two was inmiddels dood, of zou dat snel zijn. Het zou er voor de artsen uitzien alsof de man een hartaanval had gekregen, dus waarschijnlijk zou er geen onderzoek plaatsvinden onder de andere begunstigers van het Tuđra die toevallig zaten te dineren rond het tijdstip van de ongelukkige, maar volkomen natuurlijke gebeurtenis.

Clark draaide zich om en liep naar de Muvezzi Street, zo'n vijftig meter naar het westen. Daar nam hij een taxi en hij droeg de chauffeur op hem naar de luchthaven te brengen. Hij had geen bagage, slechts zijn paraplu en een mobiele telefoon. Hij drukte op het groene spreektoetsje van zijn telefoon, terwijl de taxi verdween in de nacht. 'Two is neer. Ik ben buiten schot,' zei hij zachtjes, voordat hij de verbinding verbrak en het mobieltje met zijn linkerhand onder zijn regenjas in het borstzakje van zijn colbert liet glijden.

Domingo Chavez ontving de telefoontjes van Driscoll en vervolgens van Clark, en nu concentreerde hij zich op zijn eigen aandeel in de operatie. Hij bevond zich aan boord van de oude veerpont tussen Karaköy, aan de Europese oever van de Bosporus, en Üsküdar, aan de Aziatische

oever. Aan beide zijden in de cabine van de grote veerboot zaten de rode houten bankjes vol mannen en vrouwen die langzaam maar zeker naar hun bestemming reisden, deinend op de golven van de zeestraat.

Dings doelwit was alleen, precies zoals hij tijdens zijn surveillance al had vermoed. De korte oversteek van drie kwartier betekende dat hij zijn man hier op de veerboot moest zien uit te schakelen, tenzij deze kreeg doorgeseind dat een van zijn collega's was vermoord en hij actie moest ondernemen om zichzelf te beschermen.

Target Three was een grofgebouwde vent van vijfendertig jaar. Hij zat op een bankje bij een raam en las wat in een boek, maar na vijftien minuten ging hij naar het dek om te roken.

Na zich ervan te hebben vergewist dat niemand anders in de grote passagiersruimte aandacht had besteed aan de Libiër toen deze naar buiten ging, stond Chavez op van zijn bankje en hij liep via een andere deur naar buiten.

Het regende gestaag en de laaghangende wolken hielden zelfs het kleinste beetje maanlicht tegen, en Chavez probeerde zich zo veel mogelijk aan het zicht te onttrekken in de lange schaduwen die verlichting op het benedendek wierpen. Hij bewoog zich in de richting van de reling totdat hij het doelwit op zo'n vijftien meter was genaderd, en hij stond daar in het schemerduister, kijkend naar de twinkellende lichtjes langs de kustlijn en het bewegende zwart terwijl een catamaran voor de lampjes onder de Galatabrug door zeilde.

Vanuit een ooghoek hield hij zijn doelwit, dat bij de reling stond te roken, in de gaten. Het bovendek beschutte hem tegen de regen. Twee andere mannen stonden bij de reling, maar Ding had zijn doelwit dagenlang geschaduwd en wist dat de Libiër hier nog wel een tijdje zou blijven hangen.

Chavez wachtte in de schaduw en ten slotte verdwenen de anderen weer naar binnen.

Ding begon de man langzaam van achteren te naderen.

Target Three had weliswaar zijn PERSEC laten versloffen, maar hij had het nooit zo lang uit kunnen houden als veiligheidsagent en freelance-spion als hij een sukkel was geweest. Hij was waakzaam. Op het moment dat Ding gedwongen was in het licht van een deklamp te stappen om de afstand tot zijn doelwit te overbruggen, zag de man zijn bewegende schaduw, en hij wierp zijn sigaret weg en draaide zich om. Zijn hand gleed in zijn jaszak.

Chavez wierp zich op zijn doelwit. Met drie bliksemsnelle stappen was hij bij de reling en meteen schoot zijn linkerhand omlaag naar wat voor wapen de forse Libiër ook probeerde te trekken. Met een kleine

zwartleren knuppel in zijn rechterhand trof Ding de man hard tegen zijn linkerslaap, en met een luide knap raakte Target Three bewusteloos en hij zakte in elkaar tussen de reling en Chavez.

De Amerikaan stopte het knuppeltje weer in zijn zak en tilde de bewusteloze man op bij zijn hoofd. Snel keek hij om zich heen om er zeker van te zijn dat er niemand in de buurt was, en toen brak hij met een korte, harde ruk de nek van zijn slachtoffer. Na een korte blik over het benedendek om zeker te weten dat de kust veilig was, hees Ding de Libiër op de reling en hij liet hem over de rand vallen. Het lichaam verdween in de nacht. Slechts een licht plonsje was boven het geruis van de oceaan en de ronkende motoren van de veerboot uit te horen.

Een paar minuten later keerde Chavez terug naar een andere zitplaats op de rode bank in de passagiersruimte. Hier verstuurde hij een kort bericht via zijn mobiele telefoon.

‘Three is neer. Ding is buiten schot.’

De nieuwe Türk Telecom-arena biedt plaats aan meer dan tweeënvijftigduizend mensen, en is afgeladen vol wanneer Galatasaray, het elftal van Istanbul, op het veld verschijnt. Hoewel het een regenachtige avond was, bleef de enorme mensenmassa droog onder het dak, dat alleen open was boven het speelveld zelf.

De wedstrijd van vanavond, tegen rivaal Beşiktaş, had de plaatselijke supporters in groten getale naar het stadion gelokt, maar één aanwezige vreemdeling had maar weinig oog voor het spel. In plaats daarvan richtte Dominic Caruso, die maar bar weinig van voetbal afwist, zijn aandacht op Target Four, een eenendertigjarige bebaarde Libiër die samen met enkele Turkse kennissen naar de wedstrijd was gekomen. Dom had een man die in zijn eentje een paar rijen boven zijn doelwit zat, wat geld betaald om met hem van plaats te kunnen verwisselen, en dus had de Amerikaan nu goed zicht op zijn doelwit, plus een snelle toegang tot de uitgang boven hem.

Tijdens de eerste helft viel er voor Caruso weinig anders te doen dan te juichen wanneer degenen om hem heen juichten, en te staan wanneer zij stonden, wat vrijwel voortdurend was. Tijdens de rust raakten zo’n beetje alle stoelen vrij toen de fans op weg gingen naar eetkraampjes en toiletten, maar Target Four en de meesten van zijn vrienden bleven zitten, dus Caruso deed hetzelfde.

Een onverwacht doelpunt door Galatasaray na de rust bracht weer leven in de brouwerij. Kort daarna, met nog vijfendertig minuten te gaan, keek de Libiër op het scherm van zijn mobiele telefoon, draaide zich om en liep naar de trap.

Caruso schoot voor zijn doelwit de trap op en hij haastte zich naar het dichtstbijzijnde toilet. Bij de uitgang wachtte hij zijn doelwit op.

Nog geen halve minuut later betrad Target Four de toiletruimte. Daarop toverde Dominic snel een wit papiertje met daarop *КАРАИ*, ofwel *GESLOTEN* tevoorschijn, plakte het op de ingang van de toiletruimte, en plakte vervolgens een identiek velletje op de uitgang. Hij betrad de toiletten en sloot de deur achter zich.

Hij trof Target Four bij een rij urinoirs, samen met nog twee andere mannen, een tweetal dat al snel klaar was, de handen waste en weer naar buiten verdween. Dom was zelf bij een urinoir gaan staan, vier plekken verwijderd van zijn doelwit, en terwijl hij daar stond reikte hij achter zijn broeksband, onder zijn jasje, en trok een stiletto tevoorschijn.

Target Four ritste zijn gulp dicht, liep bij het urinoir vandaan, draaide zich om en liep naar de wastafel. Terwijl hij de man die de Galatasaray-trui en -sjaal droeg, passeerde draaide de man zich plots met een ruk naar hem toe. De Libiër voelde iets tegen zijn maag stoten en merkte toen dat hij door de vreemdeling achterwaarts in een van de achterste toilethokjes werd geduwd. Hij probeerde het mes te pakken dat hij in zijn zak had, maar de kracht van zijn aanvaller tegen hem was zo meedogenloos dat hij enkel achteruit kon deinzen.

Beide mannen vielen in het hokje en boven op het toilet.

Pas toen keek de jonge Libiër omlaag naar waar hij de maagstoot had gevoeld. Het lemmet van een mes stak uit zijn buik.

Hij werd overvallen door paniek en voelde zich slap worden.

Zijn belager duwde hem tegen de grond naast de toiletpot. Hij leunde voorover, naar het oor van de Libiër. 'Dit is voor mijn broer, Brian Caruso. Jouw mensen hebben hem in Libië vermoord. En vanavond gaan jullie dat ieder voor zich met jullie eigen leven bekopen.'

Verward kneep Target Four zijn ogen iets toe. Hij sprak Engels, dus hij begreep wat zijn belager zei, maar hij kende niemand die Brian heette. Hij had veel mannen gedood, sommige in Libië, maar dat waren Libiërs, Joden en rebellen geweest. Vijanden van kolonel Gaddafi.

Hij had nog nooit een Amerikaan gedood. Hij had geen idee waar deze Galatasaray-supporter het over had.

Target Four stierf, liggend naast de toiletpot in de toiletruimte van het sportstadion, in de overtuiging dat het hier een fatale vergissing betrof.

Caruso trok zijn met bloed besmeurde supporterstrui uit en onthulde een wit T-shirt. Ook dat trok hij uit, waaronder hij een tweede voetbal-

trui aanhad, ditmaal van het rivaliserende elftal. Deze zwart-witte kleuren van Beşiktaş zouden hem helpen zich te mengen tussen de toeschouwers, net als zo-even in het rood-goud van Galatasaray.

Hij propte het T-shirt en de Galatasaray-trui achter zijn broekriem, trok een zwart petje uit zijn zak en zette het op zijn hoofd.

Hij stond nog even bij de dode man. In zijn blinde zucht naar wraak had hij het liefst op het dode lichaam willen spugen, maar hij beheerste zich, want hij wist dat het dom zou zijn om DNA-sporen achter te laten. In plaats daarvan draaide hij zich om, verliet de toiletruimte, trok de twee GESLOTEN-velletjes weer van de deuren en begaf zich naar de uitgang van het stadion.

Terwijl hij het draaihek bij de uitgang passeerde, de beschutting van het stadion verliet en de gestage regen in liep, trok hij zijn mobieltje uit zijn cargobroek.

‘Target Four uitgeschakeld. Dom is buiten schot. Makkie.’